

GREETJE VAN DEN BERG

Novemberstorm

**UITGEVERIJ GLB
DEVENTER**

1

Waldo Noorlander gooide een schoppenboer op. ‘Schoppen troef,’ zei hij en hij nam een slok van zijn pilsje, zonder z’n ogen af te wenden van het midden van de tafel waar een ‘zeven’ en een ‘vrouw’ werden neergelegd.

Alle aandacht was nu voor de man aan zijn rechterkant, die met zichtbare tegenzin een ‘koning’ bijlegde. ‘Veertig roem!’

Waldo lachte, schoof de kaarten naar zich toe en kwam opnieuw met een troef uit. Gespannen keek hij wat er verder gebeurde. Hij had goede kaarten in handen, het was mogelijk om een ‘pit’ te spelen als hij het goed aanpakte en de man tegenover hem, die zijn ‘maat’ was, ook redelijk kon meespelen. Z’n glas was leeg. Met een handgebaar naar de barkeeper bestelde hij een nieuw rondje. Hij haalde de ‘pit’. Zijn tegenstanders waren niet bij machte zijn spel te overtroeven. Deze klaverjasronde was voor hem en z’n maat.

‘Doen we nog een boompje? We willen revanche,’ merkte Sven Messelaar op.

Steels keek Waldo over z’n schouder, waar zijn vriendin Tamara aan een andere tafel zat. Hij had haar beloofd te stoppen, omdat ze naar

huis wilde.

‘Je zit goed onder de plak,’ grijnsde Haijo Zomer. ‘Als die meid maar kijkt, sta jij voor haar klaar.’ De anderen lachten.

‘Nog één boompje dan,’ gaf hij toe en hij hoopte dat Tamara niets in de gaten zou hebben. Hij schudde en deelde de kaarten.

Tamara zou zich hier nog wel even vermaken. Ze was druk in gesprek met een vriendin. Hij bekeek z’n kaarten en stak nonchalant een sigaret op. Het hele café was in een blauwe damp gehuld. Er klonk gelach, gesprekken zoemden door de donkere ruimte die door kleine lampjes werd opgelicht. Het was lang geleden dat hij hier had geklaverjast. Tamara hield er niet van, maar vanavond waren zijn vrienden een man tekortgekomen.

Alleen daarom had hij toegestemd om mee te spelen, en het geluk was steeds aan zijn zijde geweest. Opgewekt legde hij een kaart bij. Achter zich hoorde hij Tamara praten. Langzaam kwam haar stem dichterbij. Hij voelde haar aanwezigheid, kon zich precies voorstellen hoe ze nu keek en schoof onrustig op z’n stoel.

‘Ik ga naar huis,’ hoorde hij haar zeggen. Heel even was haar hand op zijn schouder. ‘Nog even, dit potje is bijna afgelopen. Daarna breng ik je.’

‘Je zou maar één potje, weet je nog? Vervolgens deed je er nog één en nog één. Nu ben je weer opnieuw begonnen en ik ben niet zo gek om langer op je te wachten. Samantha wil me naar huis brengen.’

‘Als je nu even wacht.’ Hij keek z’n vrienden niet aan.

‘Ik ben niet achterlijk. Bovendien heb je te veel gedronken. Je weet dat je moet rijden en elke keer flik je het weer als we samen uitgaan. Ik rijd vanavond liever met Samantha mee.’

Hij haalde z’n schouders op. ‘Als jij dat wilt.’

‘Ik wil dat.’ Ze trok haar jas aan.

‘Dan zie ik je morgen wel weer. Morgenochtend kom ik je halen.’

‘Je hoeft me niet meer op te halen. Morgen niet, overmorgen niet, nóóit niet. Het is voorbij tussen ons, Waldo. Ik laat me niet elke keer vernederen. Als we iets hebben afgesproken dan moet je je daaraan houden.’

Hij wilde iets zeggen, maar ze wachtte niet meer. Hij zag hoe ze het café uitliep met Samantha in haar kielzog.

‘Nou, daar ben je redelijk van afgekomen,’ merkte Huibert Vlamings op. ‘Wat denkt die meid wel.’

‘Vrouwen zijn allemaal hetzelfde. Zodra ze

je in hun netten verstrikt hebben, willen ze dat je je helemaal aan hun leven aanpast,' bemoeide Sven Messelaar zich ermee. 'Daarom heb ik maar besloten me helemaal niet meer met dat vrouwvolk in te laten. Waldo, maak je niet te druk om die trut. Morgen staat ze weer met hangende pootjes aan je deur om je te vertellen dat ze het allemaal niet zo gemeend heeft. Leer mij de vrouwen kennen.'

Waldo glimlachte mat. Sven had geen gelijk. Hij kende Tamara te goed en wist dat ze het meende. Hoe vaak had ze niet aangegeven dat ze ervan baalde als hij zich niet aan afspraken hield, dat ze niet wilde dat hij met drank op achter het stuur ging zitten? Ze had er geen boodschap aan als hij tegensputterde dat hij heel goed tegen drank kon.

'Zeg, Noorlander, spelen we nog verder of wil je achter die meid aan? Je zit erbij alsof je niet meer van deze wereld bent. Die meid is het niet waard om je druk over te maken. Ik heb Tamara Pepping altijd een truttig zieltje gevonden. Die ouders van haar zijn superdege-lijk en dat hebben ze heel goed op hun dochter weten over te brengen. Nou, speel je nog?'

Haijo keek hem afwachtend aan. Hij knikte, gooide een kaart op tafel en besefte meteen dat

hij blunderde. Haijo vloekte. Sven en Huibert konden een grijns niet onderdrukken. Hij kon het niet meer ongedaan maken.

Francien Dijkshoorn pakte haar fiets. ‘Zal ik je even met de auto thuisbrengen?’

Roelof Wachters keek bezorgd. ‘Het is hondenweer en voor mij is het een kleine moeite om een stukje om te rijden.’

Ze schudde verlegen haar hoofd. Wat zou ze moeten zeggen als ze naast Roelof in de auto zat? Vanavond had ze op het feestje de hele avond naast hem gezeten, ze hadden samen hele gesprekken gevoerd, maar dat was toch heel anders dan naast hem in de auto zitten. Ze wist niet wat hij voor haar voelde, en zolang ze daar niet zeker van was, bleef het belangrijk dat hij ook niet wist wat zij voor hem voelde. ‘Ik vind het lekker om even door de regen te fietsen,’ zei ze zacht. ‘Gewoon even lekker nat worden en uitwaaien in de wind. Er werd in die kamer zoveel gerookt dat ik nu naar een beetje frisse lucht snak.’ Ze lachte naar hem. ‘Echt, Roelof, ik vind het heel prettig om te fietsen.’

‘Het is al zo laat,’ zei Roelof aarzelend.

‘Binnen een kwartier ben ik thuis. Ik ga bin-

nendoor. Doe voor mij geen moeite en ga maar gauw weer naar binnen.'

'Ik ga ook naar huis. Zonder jou kan me dat hele feest gestolen worden. Waarom ga je zo vroeg weg? Het is nog maar net twaalf uur geweest.'

'Morgenochtend zing ik met het gospelkoor in de kerk. We moeten op tijd aanwezig zijn om nog even in te zingen en ik heb altijd een beetje moeite om m'n bed uit te komen.' Ze ritste haar regenjas dicht.

'Zie ik je gauw weer eens?' Hij legde z'n handen om haar gezicht, waarvan de wangen nu intens rood kleurden. Ze was blij dat het buiten zo donker was. Hij zou niet in de gaten hebben wat die aanraking voor haar betekende. 'Zal ik je bellen?' hield hij aan, toen ze niet antwoordde.

'Doe dat maar.' Ze geloofde niet dat hij zou bellen. Roelof was een populaire jongen. Waarom zou hij zich juist voor haar interesseren?

'Misschien kom ik morgen wel in de kerk,' hoorde ze hem zeggen. Opnieuw voelde ze haar wangen rood worden.

'Dat geloof je toch zeker zelf niet.'

'Wis en waarachtig. Vroeger ging ik al-

tijd met m'n ouwelui mee naar de kerk. Die haakten af toen er vervelende dingen in de gemeente gebeurden, maar soms voel ik best behoefte om die sfeer weer eens te proeven. Moet ik niet in de Maranatha-kerk zijn?'

'Om half tien begint de dienst.' Ze voelde zich blij en werd verrast door zijn voorzichtige kus, die half op haar mond belandde. 'Na die tijd is er koffiedrinken,' zei ze.

'Dan wil ik met jou koffiedrinken.' Hij lachte zachtjes. 'Slaap straks maar lekker. Zul je nog een beetje van me dromen?'

'Idioot!' Ze stapte op haar fiets en reed de duisternis in.

Hij bleef buiten wachten en keek haar na tot het rode achterlichtje rond de bocht zwenkte. Langzaam liep hij weer naar binnen. Vanuit de huiskamer klonken gepraat en gelach. Iemand zette een lied in. Hij pakte in de gang z'n jas van de kapstok en stak z'n hoofd om het hoekje van de deur. 'Ik ga naar huis!'

Niemand leek hem te horen.

Waldo en Haijo verloren het laatste boompje kaarten. 'Je bent met je gedachten bij die meid in plaats van bij het klaverjassen,' verweet Haijo hem.

Hij haalde z'n schouders op. 'Ik vind het vervelend, dat is alles. Tamara en ik zijn al een tijdje bij elkaar.'

'Morgen ziet ze alles weer in het daglicht. Dan draait een vrouw als een blad aan een boom om,' zei Sven in een poging hem op te beuren. 'Je zult zien dat ze je morgenochtend belt om met allerlei doorzichtige smoesjes haar gedrag van vanavond goed te praten. Die griet kan helemaal niet zonder je. Ze hangt als een klit rond je nek. Het wordt tijd dat je eens verstandig wordt. Langdurige relaties zijn uit de tijd. Mens, Waldo, je bent net vierentwintig. Geniet toch van het leven. Deze zomer gaan Haijo, Huibert en ik een trektocht door Europa maken. Tamara had daar andere ideeën over. Ze wilde beslist dat je met haar ouders meeging naar een suf hotel in Frankrijk. Dat plan is nu meteen van de baan. Ga lekker met ons mee en gedraag je niet langer als een oude kerel.'

Waldo stond op. 'Ik zal er weleens over denken.'

'Je gaat toch nog niet weg?' informeerde Huibert. 'We kunnen nog een boompje kaarten en als jij je gedachten daar een beetje bij weet te houden, dan win je gegarandeerd. Dit laatste

potje was vervelend. Sven en ik hebben veel te makkelijk gewonnen.'

'Ik ga weg.' Hij trok z'n jas aan.

'Morgenochtend moet hij in de kerk zitten,' merkte Haijo gemelijk op. 'Dat hoort bij de huisregels van de familie Noorlander.'

'Opdat maar vele geloofsgenoten de gang naar hun bloemenzaakje weten te vinden,' vulde Sven aan. 'Zo gaat dat in de wereld van de kerk. Naar buiten toe moet de familie een eenheid in het geloof vormen. De blijde boodschap moet aan hun gezichten af te lezen zijn. Daarom past Tamara ook zo goed in de familie, ze hoort bij dezelfde kerk.'

'Stik!' zei hij en hij liep zonder groeten naar buiten. In het licht van de lantaarns was een gordijn van regen te zien. De afgerukte herfstbladeren van de oude bomen in de binnenstad werden door de heftige wind voortbewogen en voerden een macabere dans uit. De overgang van de hitte in het café naar de kou buiten maakte hem duizelig. Hij wankelde even, haalde diep adem en zocht z'n auto op. Onzeker zocht hij het contact, stak het sleuteltje erin en startte de auto. Hij liet de motor draaien en leunde achterover.

Hadden zijn vrienden gelijk? Zijn vader